

meget alvorlige Indvending, at det vilde betyde en Overvæltning paa Fragterne. Jeg tror, at det samme kan siges om en Afgift af Bruttofragten. Naar Skibsfartselskaberne af en Kommission eller et Nævn faar paalagt en maanedlig Afgift eller Skat, maa denne fornøftigvis i ethvert Regnskab indgaa som en Udgiftspost, og der vil hos de paagældende være en fuldkommen forklarlig og naturlig Bestræbelse for at faa denne Udgift dækket ved en Indtægt. Jeg tvivler ikke om, at saa snart det er fastsat, hvor meget der maanedlig skal udredes, vil man erfare, at de paagældende Skibe i Fremtiden bliver mindst lige saa meget dyrere at befragte, som den maanedlige Afgift andrager. Jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at jeg har den Tro, at allerede det, der er sket i denne Sag, allerede Fremsættelsen af Lovforslaget, allerede Varslingen om disse Afgifter, har paavirket Fragterne i opadgaaende Retning. Hvis Fragtmarkedet havde været i den Forstand internationalt, at det kun var i Udlandet, at Fragterne fastsattes paa Tilførslerne til Skandinavien, kunde dette ikke have fundet Sted; men da de nordiske Riger faar deres Skibsfart besørget omtrent udelukkende af skandinaviske Skibe, er Forholdet vistnok et andet, og det hænger sammen med, at Bevægelsen ikke har været indskrænket til Danmark, men den samme Bevægelse har fundet Sted i Norge og har været antydet i Sverige. En Fastsættelse af Tonnageskatten som i Norge har — det tror jeg, bestemt kan godtgøres, for saa vidt man overhovedet kan paavise sligt — ført til en Forhøjelse af Fragten, og derfor tror jeg, at Lovforslaget, hvor velment det end kan have været, med Hensyn til at paavirke Fragten har haft den modsatte Virkning. Det er en Omstændighed, som jeg beder Opmærksomheden henvendt paa.

Det er tilsigtet, at Skatten skulde være en Art Indkomstskat, en Afgift af et Beløb, der var indvundet under tidligere givne Forudsætninger, og som altsaa ligesom en anden Indkomstskat blev en Afstaaelse af en Del af Fortjenesten; men hvis dette skulde have været opnaaet, vilde det have været rigtigere i Lovforslaget at holde sig til den sædvanlige Fremgangsmaade, nemlig at vente med at paaligne en saadan Skat, til det fulde Aars Indkomst er til Stede, til Forretningen paa en Maade er afsluttet for Aaret og dens Resultat kan fremlægges. Gaar man den anden Vej og siger: Vi vil opkræve en maanedlig Skat, kan det

meget vel tænkes — det er allerede fremhævet af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) angaaende en Bruttoafgift —, at hele Forretningen kan forvandle sig til et Tab for Selskaberne. Derfor tror jeg, man maa sige, at en Afgift af den Art som her foreslaaet adskiller sig fra en virkelig Indkomstskat derved, at den rammer ikke Fortjenesten alene, den kommer til at ramme helt andre Steder, nemlig Fragterne. Den kommer til at virke paa samme Maade som en Skat paa Øl og Sukker. Skatten paa Øl betales naturligvis af dem, der drikker Øllet, og Skatten paa Sukker af dem, der spiser Sukkeret. Og jeg er sikker paa, at Skatterne paa Fragt vil blive betalt af dem, der betaler Fragterne. Derfor forekommer det mig, at vi er kommet ind paa en uheldig Bane, og det bedste, man vilde kunne sige til Fordel for det fremsatte Lovforslag, er, at Fragterne maaske allerede er forhøjede saa meget, at Skibsfarten har indkasseret de Penge, som man havde tænkt sig, at der skulde gives i Skat. Men det forekommer mig, at selv om man vil gaa til denne Betragtning, vilde det ikke være en tilstrækkelig god Motivering for at inkludere sig paa et Princip af saa uheldig Art som det, der ligger til Grund for dette Lovforslag, en Særbeskatning paa et enkelt Erhverv til Fordel for andre Erhverv og saaledes, at de indvundne Summer stilles efter Anvisning af et diktatorisk Nævn til Disposition efter Ministerens Forgodtbefindende. Jeg kan derfor, som jeg har tilladt mig at sige i Betænkningen, kun tilraade, at dette Lovforslag ikke bliver til Lov.

Indenrigsministeren (Rode): Det er allerede ret længe, siden dette Lovforslag fremsattes, og det har faaet en udførlig, men ret ejendommelig Behandling i Udvalget. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som var Ordfører for sit Parti, gav en Fremstilling af Partiets Holdning, til hvilken jeg maa gøre nogle korrigerende Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde, at det Grundlag, Partiet først havde tilbudt Forhandling paa, nærmede sig det, som det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) havde skitseret her i Tinget ved første Behandling, nemlig at Afgiften skulde opkræves som Forskellen mellem en tænkt Maksimalfragt og den faktiske Fragt paa et nærmere fastsat Kvantum af visse Varer. Men det ærede Medlem sagde, at jeg ikke havde vist nogen Tilbøjelighed til Forhandling om dette